

## TARVITAANKO PAKOLLISTA VALTIONKIELTÄ?

Liberaalit eroavat taantumuksellisista siinä, että ainakin *alkeiskouluun* nähden he tunnustavat oikeuden opettaa äidinkielellä. Mutta he ovat aivan yhtä mieltä taantumuksel-  
listen kanssa sen suhteen, että pakollinen valtionkieli pitää  
olla.

Mitä merkitsee pakollinen valtionkieli? Käytännössä se merkitsee sitä, että Venäjän väestössä *vähemmistönä* olevien isovenäläisten kieltä tyrkytetään kaikelle muulle Venäjällä asuvalle väestölle. Jokaisessa koulussa on *pakollisesti* opetettava valtionkieltä. Kaikki viralliset asiakirjat on kirjoitettava ehdottomasti valtionkielellä eikä paikallisen väestön kielellä.

Miten perustelevat pakollisen valtionkielen välttämättömyyttä ne puolueet, jotka sitä puolustavat?

Mustasotnialaisten „perustelut” ovat tietenkin lyhyet: kaikkia muukalaisia on pidettävä rautaisissa kourissa eikä heitä saa „päästää valloilleen”. Venäjän on oltava jakamaton, ja kaikkien kansojen on alistuttava isovenäläisen alkujuurien alaisiksi, koska isovenäläiset muka ovat olleet Venäjän valtakunnan rakentajia ja kokoojia. Sen vuoksi on hallitsevan luokan kielen oltava pakollisena valtionkielenä. Herrat Purishkevitshit olisivat valmiit jopa kokonaankin kieltämään „koirankuonolaisten murteet”, joita puhuu lähes 60% Venäjän ei-isovenäläisestä väestöstä.

Liberaalien asenne on paljon „kulttuurisempi” ja „hienompi”. He ovat sitä mieltä, että tietyissä rajoissa (esimerkiksi alkeiskoulussa) pitäisi sallia äidinkieli. Mutta samalla he puolustavat valtionkielen pakollisuutta. Se näet on välttämätön „kulttuurin” etuja silmällä pitäen, „yhtenäisen” ja „jakamattoman” Venäjän etujen kannalta j.n.e.

„Valtioelämä on kulttuuriyhtenäisyyden varmistamista... Valtion kulttuurin kokoonpanoon kuuluu ehdottomasti valtionkieli... Valtioelämän perustana on vallan yhtenäisyys, ja valtionkieli on tämän yhtenäisyyden väline. Valtionkielellä on samanlainen pakottava ja kaikkia velvoittava voima kuin valtioelämän kaikilla muillakin muodoilla...

Jos Venäjän on suotu olla yhtenäinen ja jakamaton, niin on järkkymättä puolustettava venäjän kirjakielen valtiollista tarkoituksenmukaisuutta”.

Tämä on tyypillistä liberaalin filosofiaa valtionkielen välttämättömyyteen nähden.

Esittämämme sanat olemme lainanneet hra S. Patrashkinin artikkelista, joka julkaistiin liberaalisessa „Den” lehdessä<sup>28</sup> (№ 7). Tällaisten ajatusten vuoksi mustasotnialainen „Novoje Vremja” täysin ymmärrettävistä syistä palkitsi kirjoittajan mehevällä suudelmalla. Menshikovin lehti (№ 13588) sanoi, että hra Patrashkin on tässä esittänyt „täysin järkeviä ajatuksia”. Tällaisten varsin „järkevien” ajatusten vuoksi mustasotnialaiset keuhuvat alituisesti myös nationalistis-liberaalista „Russkaja Mysl” julkaisua<sup>29</sup>. Ja kuinka sitä voisi olla kehumatta, kun kerran liberaalit „kulttuuristen” perustelujen avulla propagoivat sitä, mikä miellyttää niin kovasti novojevremjalaisia?

Venäjän kieli on suuri ja mahtava, sanovat liberaalit meille. Ettekö te siis todellakaan halua, että jokainen, asuipa hän millä Venäjän syrjäseudulla tahansa, taitaisi tätä suurta ja mahtavaa kieltä? Ettekö te todellakaan näe, että venäjän kieli rikastuttaa muukalaisten kirjallisuutta, antaa heille mahdollisuuden nauttia suurista kulttuuriarvoista j.n.e.?

Kaikki tuo on totta, herrat liberaalit,— vastaamme heille. Me tiedämme paremmin kuin te, että Turgenevin, Tolstoin, Dobroljubovin ja Tshernyshevskin kieli on suuri ja mahtava. Me tahdomme enemmän kuin te sitä, että poikkeuksetta kaikkien Venäjällä asuvien kansojen sorrettujen luokkien välillä vakiintuisi mahdollisimman kiinteä kanssakäyminen ja veljellinen yhtenäisyys. Ja me tietenkin kannatamme sitä, että jokaisella Venäjän asukkaalla pitää olla mahdollisuus oppia suuri venäjän kieli.

Vain yhtä emme halua: *pakollisuuden* ainesta. Me emme halua passittaa paratiisiin pampun avulla. Sillä puhuittepa te kuinka paljon tahansa kauniita fraaseja „kulttuurista”, niin *pakolliseen* valtionkieleen liittyy pakottaminen ja pänttääminen. Suuri ja mahtava venäjän kieli ei mielestämme

kaipaa, että jonkun täytyisi oppia sitä *pakosta*. Olemme vakuuttuneet, että kapitalismin kehitys Venäjällä ja yleensä koko yhteiskunnallisen elämän kulku vie kaikkien kansakuntien keskinäiseen lähentymiseen. Satoja tuhansia ihmisiä heitetään Venäjän yhdeltä kolkalta toiselle, väestön kansallinen kokoomus sekaantuu, eristyneisyyden ja kansallisen piintyneisyyden täytyy hävitä. Ne, jotka elämänsä ehtojen ja työnsä vuoksi tarvitsevat venäjän kielen taitoa, oppivat sen pakottamattakin. Mutta pakollisuus (keppi) vie vain yhteen tulokseen: se vaikeuttaa suuren ja mahtavan venäjän kielen leviämistä muiden kansallisten ryhmien keskuuteen, ja mikä tärkeintä — paisuttaa vihamielisyyttä, saa aikaan miljoonamäärin uusia kahnauksia, lisää ärtyneisyyttä, yhteisymmärryksen puutetta j.n.e.

Kenelle tämä on tarpeen? Venäjän kansa, Venäjän demokraatit eivät sitä kaipaa. Ne eivät hyväksy *minkäänlaista* kansallista sortoa, eivät edes „Venäjän kulttuurin ja valtioiden etuja silmällä pitäen”.

Senpä vuoksi venäläiset marxilaiset sanovat: *ei saa olla* pakollista valtionkieltä, mutta väestölle on turvattava koulut, joissa opetus tapahtuu kaikilla paikallisilla kielillä, ja perustuslakiin on otettava sellainen perussäännös, joka julistaa laittomiksi kaikkinaiset jonkin yhden kansallisuuden erioikeudet ja kaikkinaiset vähemmistökansallisuuksien oikeuksien loukkaamiset...

„Proletarskaja Pravda” № 14 (32),  
tammikuun 18 pnä 1914

Julkaistaan  
„Proletarskaja Pravda” lehdessä  
tekstien mukaan